

Ontstaansfilosofie

Midden jaren negentig besloten de gemeente Amsterdam, de Rijksgebouwendienst en ASR Vastgoed Ontwikkeling de koppen bij elkaar te steken. Inzet was een nieuwe grootstedelijke ontwikkeling aan de zuidelijke IJ-oever.

Het moest een eiland worden, gelegen op een steenworp afstand van het Centraal Station, met de historische werkeilanden als achterland. Na het nodige voorwerk kreeg het Amsterdamse architectenduo Bjarne Mastenbroek en Dick van Gameren de opdracht voor het maken van een masterplan voor het prestigieuze project.

Vanaf het begin stond vast dat IJDock een multifunctioneel complex zou worden. Een complex om in te werken, te wonen of zomaar te verblijven. Er ontstond een plan met vijf gebouwen, parkeergelegenheid en diverse voorzieningen - met alleen het IJ als directe buurman. Omdat IJDock dicht aan de Amsterdamse binnenstad grenst, gaf de gemeente aan om er een typisch 'stadseiland' van te maken. Ook stelde Amsterdam dat het zicht op het IJ niet verloren mocht gaan.

Mastenbroek, Van Gameren en de uitvoerende architecten slaagden met verve. De hoge bebouwingsdichtheid en vele leeffuncties - kenmerkend voor de binnenstad - zijn volop in het ontwerp terug te vinden. Forse 'zichtsnedes' tussen de gebouwen door houden het IJ van alle kanten prachtig in zicht.

Uiteindelijk werden die snedes bepalend voor het ontwerp. Het zijn immers niet de gebouwen zélf die zijn ontworpen, maar de lege vormen ertussen. Als pronkstuk geldt de zogeheten 'Keizersgrachtsnede'.